

**ЗБОРНИК ПРЕСУДА
ПРЕКРШАЈНИХ СУДОВА**

Број 5

Београд, јул 2012.

Издавач:

Удружење судија прекршајних судова Републике Србије,
Хаци Проданова 11,
Београд

Уредник:

За Удружење судија прекршајних судова РС Мирослав Јањетовић,
судија Вишег прекршајног суда у Београду

Тираж:

600 ком

Штампа:

АТЦ, Београд

Београд, 2012.

1.

Време као битан елемент код прекршаја из чл.296. у вези чл.292.ст.1.тач.3. Царинског закона.

Из образложења:

Решењем првостепеног прекршајног суда, обустављен је прекршајни поступак вођен против окривљеног А. Д. због прекршаја из чл.296 у вези чл.292 ст.1 тач.3 Царинског закона, сходно чл.216 ст.1 тач.6 Закона о прекршајима јер је наступила застарелост за покретање и вођење прекршајног поступка. Окривљеном А. Д. враћа се привремено одузето теретно возило са генералијама ближе датуму изреци побијаног решења и кључеви од возила од стране Царинарнице Димитровград. Трошкови поступка падају на терет првостепеног суда који је поступак водио .

Против наведеног решења жалбу је благовремено изјавио подносилац захтева Управа царине- Царинарница Димитровград, због битне повреде одредаба прекршајног поступка и повреде одредаба материјалног прописа. У жалби истичу да је 16.06.2011. год. од стране полицијских службеника привремено одузето моторно возило од А. Д. против кога је и поднет захтев за покретање прекршајног поступка због повреде чл.296 у вези чл.292 ст.1 тач.3 Царинског закона, а које је купио дана 19.02.2008. године без регистарских ознака и то због сумње у исправност броја, шасије и мотора а да је возило након куповине више пута уредно регистровао , последњи пут 16.06.2010. год. са роком важења до 16.06.2011. године па сматрају да сходно чл.305 Царинског закона није наступила застарелост за покретање прекршајног поступка, јер није истекао период од три године за покретање прекршајног поступка од дана последње регистрације, па предлажу да се жалба уважи а првостепено решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Поступајући по жалби суд је испитао списе предмета па је нашао да је жалба основана и да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 234 ст.1 тач.7 Закона о прекршајима, јер је првостепени суд донео решење којим је против окривљеног обустављен прекршајни поступак супротно одредби чл.216 ст.1 тач.6 Закона о прекршајима. Наиме, основано подносилац захтева

истиче у жалби да је 16.06. 2011.године од стране полицијских службеника привремено одузето моторно возило од окривљеног а које је купио 19.02.2008. год. без регистарских ознака због повреде чл.296 у вези чл.292 ст.1 тач.3 Царинског закона због сумње у исправност броја шасије и мотора а да је возило више пута уредно регистровао 16.06.2010. год. па сматрају да није наступила застарелост за покретање прекршајног поступка јер није истекао период од три године за покретање прекршајног поступка од дана последње регистрације.

Првостепени суд је погрешно када је као време извршења прекршаја узео 19.02.2008. а када је окривљени купио возило од предузећа „ЕУРЕКА” а које је регистровано за продају возила. Према стању у списима предмета приликом последње регистрације возила 16.06.2010.год. а која важи до 16.06.2011.год вештачењем FIN-а и броја мотора теретног возила нађено је да број мотора возила власника А. Д. није оригиналан, већ је оригиналан број механичким путем брушењем уклоњен и накнадно утиснут сад постојећи, а и број шасије не садржи карактеристике фабричког броја за возила марке УАЗ већ се највероватније ради о броју шасије који је утиснут по упутству SUP-а јер садржи ознаку „SUPKV” па се комисија крим.техничара не може изјаснити о оригиналности броја шасије.

Циљ фалсификовања бројева шасије и мотора на возилу јесте да идентитет возила буде прикривен, те да се возило користи под документацијом другог већ регистрованог возила. Овде је, одлучна чињеница да фалсификати бројева шасије и мотора а која је утврђена вештачењем говоре о томе да се не ради о возилу на које се документација односи већ да је у питању друго возило. За утврђивање времена извршења прекршаја битно је када је извршена последња регистрација возила према саобраћајној документацији приликом које се врши технички преглед и провера оригиналности бројева, јер ако тада неоригалности нису откривене, замена возила и прилагођавање документацији су учињени након тога па до откривања прекршаја. У конкретном случају А. Д. је био у поседу возила чију је последњу регистрацију према доказима у списима предмета обавио 16.06.2010.год. да би 16.06.2011.год возило које је предмет прекршаја било одузето од стране полицијских службеника.Ако је окривљени био власник и држалац возила у том периоду након те регистрације то га терети тако да је одговоран за неправилности о којима је реч и не може се позивати на то да му ништа није познато у вези фалсификованих бројева шасије и мотора. За прекршајну одговорност довољан је и нехат по чл. 19 ст.2 Закона о прекршајима.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 12952/2012, од 27.06.2012. год.)

2.

Примена чл. 41. Закона о прекршајима код прекршаја из чл. 60.ст.1. и ст.2. тач.13. Закона о порезу на додату вредност.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда, окривљено правно лице оглашено је кривим за прекршај из чл.60 ст.1 тач.13 Закона о порезу на додату вредност и осуђено на новчану казну у износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара, а одговорно лице у правном лицу М. А. је оглашена кривом за прекршај из чл.60 ст.2 у вези ст.1 тач.13 истог закона и осуђена на новчану казну у износу од 5.000,00 (петхиљада) динара. Обавезани су на плаћање трошкова прекршајног поступка у износу од по 600,00 (шестотина) динара.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили окривљено правно лице и одговорно лице у правном лицу због битне повреде материјалног права и погрешно изведеног чињеничног стања. У образложењу жалбе које су идентичне, правно и одговорно лице истичу да је неспорно да је дошло до кашњења плаћања наведене пореске обавезе и да је она уплаћена са припадајућом каматом самоиницијативно, тако да није дошло до оштећења друштвене заједнице. У жалби даље истичу да су поднели захтев за одлагање пореског дуга у року и пре доспелости за наплату, али су према средствима која су им пристизала у међувремену своју обавезу измиривали зато што нису могли знати да ли ће пореска управа у целини или делимично, или под којим условима одложити пореску обавезу. Када је њихов захтев за одлагање пореске обавезе закључком одбачен и када је почела да тече прекршајна одговорност за неплаћену обавезу, окривљени су у том тренутку већ измирили своју пореску обавезу па се на може говорити о прекршају. Због свега наведеног предлажу да Виши прекршајни суд ослободи кривице правно лице и одговорно лице у правном лицу.

Првостепени суд је извео све неопходне доказе, правилно и потпуно утврдио чињенично стање а на основу изјаве представника правног лица Г. М. и одговорног лица у правном лицу А. М. који су наводе из захтева потврдили као тачне, изјаве пореског инспектора да окривљени као порески обвезници нису извршили уплату ПДВ до 10.01.2011. али су укупан износ обавеза по пријави измиривали сукцесивно и обаве-

зу у целости измирили 21.01.2011. године. На тако утврђено чињенично стање првостепени суд је утврдио кривицу окривљених и нашао да се у радњи окривљених стичу обележја прекршаја из изреке побијане пресуде, па је за учињени прекршај правно и одговорно лице огласио кривим и осудио на плаћање новчане казне. Међутим, Виши прекршајни суд налази да је на тако утврђено чињенично стање требало донети другачију одлуку па је уважио жалбе окривљених и у смислу члана 243. Закона о прекршајима преиначио првостепену пресуду тако што је обуставио поступак против окривљених, а на основу члана 216 става 2 Закона о прекршајима јер постоје други законом одређени случајеви, а то је чл.41 Закона о прекршајима јер су окривљени добровољно после извршења прекршаја и пре покретања прекршајног поступка отклонили противправно стање и измирили своју обавезу у целости за прекршај због којих је против њих и поднет захтев за покретање прекршајног поступка из чл.60 ст.1 и ст.2. тач.13 Закона о порезу на додату вредност.

Оцењујући изнете жалбене наводе окривљеног правног лица и одговорног лица у правном лицу, Виши прекршајни суд је нашао да су исти основани а то је чињеница да су окривљени испунили основни услов за примену одредбе члана 41 Закона о прекршајима, а то је да је за прекршај из чл.60 ст.1 и ст.2 тач.13 Закона о порезу на додату вредност прописана новчана казна и да постоји добровољност на страни учиниоца прекршаја у отклањању противправног стања или надокнаде штете изазване прекршајем и то пре покретања прекршајног поступка. Према стању у списима предмета окривљени су уплатили ПДВ у износу од 241.855,00 динара за порески период од 01.10.2010. до 31.12.2010. и своју обавезу измирили у целости 21.01.2011. године и то пре доношења решења о покретању прекршајног поступка од 10.06.2011. пре подношења захтева за покретање прекршајног поступка од 24.03.2011. пре обавештења ПУ Филијала Ниш о учињеном прекршају од 19.03.2011. пре доношења првостепене пресуде од 30.03.2012. па је Виши прекршајни суд нашао да је могућа примена чл.41 Закона о прекршајима и против окривљених применом чл.216 ст.2 Закона о прекршајима обуставио вођење прекршајног поступка.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 14823/12, од 11.06.2012. год.)

3.

Примена чл.100. Закона о прекршајима

Из образложења:

Побијаним решењем Прекршајног суда у Нишу, првостепени суд се огласио стварно ненадлежним за одлучивање по поднетом захтеву за покретање прекршајног поступка Министарства Финансија, Управе Царина, Царинарнице Ниш, реферата за послове контроле 04/2 бр.Д.10507/25 од 15.01.2008.године на основу одредбе чл.100.ст.1. ЗОП-а, имајући у виду чињенични опис прекршаја и приложене доказе у списима предмета, те одредбе чл.285.ст.2.ЗОП-а и чл. 14 и 385.ст.1. Царинског закона.

Виши прекршајни суд је нашао да је жалба основана, јер се првостепено решење заснива на битној повреди одредаба прекршајног поступка из чл. 234.ст.1.т.15.ЗОП-а, у вези чега и другостепени суд пази и по службеној дужности у смислу овлашћења из одредбе чл. 241. ст.1.т.1.ЗОП-а, и чл. 234.ст.2. у вези чл. 100. ЗОП-а.

Наиме, наведене повреде одредби прекршајног поступка састоје се у томе што је прекршајни суд погрешно донео решење којим се оглашава стварно ненадлежним и у ст.2 изреке навео да ће се предмет без одлагања доставити надлежном органу Управе царина, Царинарници Ниш, те и у разлозима за своју одлуку истиче примену одредбе чл.100. ст.1.ЗОП-а, али и даје правну поуку да се може изјавити жалба на ово решење Вишем прекршајном суду. На овај начин побијано решење је противречно, неразумљиво, због тога што постоји несклад између изреке и образложења са једне стране и поуке о правном леку с друге стране. Тиме је практично дошло до погрешне примене одредби чл.100. ЗОП-а, јер се код оваквог решења у прекршајном поступку списи предмета одмах, без одлагања достављају стварно надлежном суду, односно органу управе, који могу изјавити неслагање и тражити решавање сукоба надлежности, а не да се поука о правном леку која је неспојива са доследном применом одредби чл.100.ЗОП-а.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 14002/12, од 04.06.2012. год.)

4.

Пример када се не одлучује о заштитној мери, односно о судбини привремено одузетих предмета прекршаја.

Из образложења:

Побијаним решењем Прекршајног суда у Нишу, првостепени суд је обуставио прекршајни поступак због наступиле застарелости за вођење прекршајног поступка поводом вођеног поступка за прекршај из чл. 332.ст.3. у вези чл.334.ст.1.т.2.Царинског закона, трошкове поступка сноси првостепени суд, док се последњим ставом изреке побијаног решења не одлучује о предмету извршења прекршаја, јер је исти одузет по решењу Министарства финансија, Управе Царине, Царинарнице Ниш бр. 02/2 П-1138/06 од 22.08.2008. године.

Неосновано се жалбом бранилац побија врста одлуке првостепеног суда, односно да се не одлучи о заштитној мери, јер је као врста одлуке правилна, само што јој разлози нису били адекватни. Наиме, не могу се прихватити жалбени наводи да се привремено одузето возило врати У. Ј., јер у спису предмета евидентно стоји да је у току паралелни кривични поступак који се против Ј. води пред Основним судом у Врању, за кривично дело фалсификовање исправе из чл. 335.ст.2 КЗ РС у којем су привремено одузети предмети истовремено и предмет кривичног дела. С тим у вези, у спису предмета постоји допис МУП-а, Секретаријата у Лесковцу, Одељења Криминалистичке полиције упућен Царинарници Ниш, код које се и налазе привремено одузете ствари, у којем се јасно наводи да предметно возило представља предмет кривичног дела из чл. 355.ст.2.КЗ РС и да возило треба да остане под царинским надзором до окончања и кривичног поступка.

Према томе, овај суд је мишљења, да из разлога што прекршајни судови чине део јединственог правног поретка РС и део правосућа РС, у овом случају треба учинити изузетак од правила да се одлучи о заштитној мери, односно о судбини привремено одузетих предмета прекршаја, јер би се у супротном довело у проблем како треба да поступи поступајућа Царинарница Ниш, јер би имала опречне налоге државних органа, као и судбина евентуално изречене мере безбедности одузимања предмета кривичног дела код Основног суда у Врању. Уосталом, потврда о привремено одузетим предметима истовремено је и у функцији кривичног поступка, а не само прекршајног поступка.

Имајући напред изложено у виду, Виши прекршајни суд је потврдио побијано решење. По окончању кривичног поступка, зависно од резултата кривичног поступка, У. Ј. ће бити у могућности да врати привремено одузето возило.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 14436/12, од 04.06.2012. год.)

5.

Начело правне сигурности, право на правино суђење и поука неукој странци, као разлози да се поднети поднесак цени по својој суштини, а не по наслову.

Из образложења:

Решењем првостепеног прекршајног суда захтев окривљеног правног лица и одговорног лица у правном лицу Б. М. за понављање прекршајног поступка се одбацује, јер се не ради о новим чињеницама и новим доказима који би променили већ утврђено чињенично стање у решењу о прекршају Министарства финансија, Девизног инспектората, Одсека за прекршајни и управни поступак, нити је наведен по чл.251. ст.2.ЗОП-а основ за тражење понављања поступка.

Окривљено правно лице у жалби на побијано решење првостепеног суда истиче да је решењем Вишег прекршајног суда у Београду, Одељења у Нишу, Прж 25750/10 од 15.10.2010.године одбачена као неблагоприятна жалба изјављена на решење Министарства финансија, Девизног инспектората, Одсека за прекршајни и управни поступак Пр.І. 106/08 од 19.10.2009.године, јер нова чињеница није била позната Вишем прекршајном суду код одлучивања, обзиром на достављени нови доказ-повратнице од 30.10.2009.године о предатим жалбама препорученом пошљом преко ПТГ-а Крушевац уз захтев за понављање поступка, која би утицала да се жалбе оцене благовременим и мериторно реши предмет, а не да се цени датум пријема жалби 03.11.2009.године код Министарства финансија, Девизног инспектората, Одсека за прекршајни и управни поступак. Сматрају да се може применити одредба чл.249.ст.1.тач.4. ЗОП-а и да Виши прекршајни суд дозволи понављање поступка како би се мериторно решавало по жалбама као благовременим и основаним.

Наиме, основано се наводима у жалби указује да је првостепени суд ваљао применити адекватне одредбе које би усагласиле чињенично са правним стањем. У формално правном смислу првостепено решење суда о одбачају захтева за понављање поступка је правилно када се само по наслову цени поднесак окривљених, али суштински, имајући у виду да је реч о једном специфичном поступку, предмету у којем је извршена примопредаја предмета од до тада надлежног Девизног инспектората, Одсека за прекршајне и управне поступке због примене Закона о уређењу судова и новог ЗОП-а, односно промене надлежности за одлучивање по овој врсти прекршајних ствари, те полазећи и од начела правне сигурности, права на правично суђење, те поуке неуке странке, поднети захтев је заправо по својој садржини и суштини молба за враћање у пређашње стање, јер се искључиво у захтеву за понављање поступка истичу одлучне чињенице само због одбачаја жалбе као неблаговремене.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 14044/12, од 04.06.2012. год.)

6.

У поступку извршења, односно на решење о замени новчане казне, нема места жалби на начин замене изречене новчане казне, јер је на то кажњени имао право у законском року од 15 дана, од дана пријема првостепене одлуке, кроз жалбу на првостепену одлуку, а што није учинио.

Из образложења:

Решењем првостепеног прекршајног суда, кажњеном С. Н. замењена је неплаћена новчана казна у износу од 15.000,00 (петнаестхиљада) динара, изречена пресудом број 2-Пр.4296/11 к.бр.23 од 03.10.2011. године, у казну затвора у трајању од 15 (петнаест) дана, а на основу чл.37. ст.8. Закона о прекршајима.

Против овог решења благовремену и дозвољену жалбу изјавио је кажњени јер није задовољан наведеним решењем, с обзиром да је чл.37. Закона о прекршајима у ст.1. прописано да ако кажњено физичко лице у одређеном року не плати новчану казну у целини или делимично новчана казна ће се заменити радом у јавном интересу или казном затвора.

Прекршајни суд у Лесковцу није размотрио могућност да му се изречена новчана казна замени радом у јавном интересу. Закон и држава нигде и никада нису фаворизовали казну затвора као примарну па није јасно решење суда да ни у једном ставу свог образложења није навело зашто није могуће заменити неплаћену новчану казну радом у јавном интересу што би свима, па и држави, било више у интересу. Моли Виши прекршајни суд да размотри могућност замене неплаћене новчане казне радом у јавном интересу и да у том смислу преиначи ожалбено решење, што је у складу и са чл.37. ст.1. Закона о прекршајима.

Из садржине ове жалбе произилази да се кажњени уствари жали на пресуду незадовољан одлуком о замени неплаћене новчане казне казном затвора. Пресуду је лично примио 07.11.2011.године и на исту се није жалио. Пропуштањем рока за жалбу кажњени је изгубио право на употребу редовног правног лека на првостепену пресуду, по којој је био дужан да у року од 15.дана од дана правноснажности плати изречену новчану казну, с тим да ће се иста заменити у казну затвора ако то не буде учинио. Првостепена пресуда оглашена је правноснажном 16.11.2011.године и извршном 02.12.2011.године.

Неосновано се у жалби кажњеног наводи да се замена неплаћене новчане казне треба да преиначи у рад у јавном интересу, као сврсисходнију и по кажњеног повољнију санкцију, јер је у поступку извршења првостепени суд правилно донео решење о замени неплаћене новчане казне у казну затвора, односно у поступку извршења примењује опредељен начин замене неплаћене новчане казне по правноснажној и извршној пресуди, јер се иста у поступку извршења не може да мења.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 1597/12, од 08.06.2012. год.)

7.

Када образложење одлуке о казни не садржи одлучне чињенице, постоји битна повреда из чл. 234.ст.1.тач.15. Закона о прекршајима.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени Р. Р. оглашен је кривим за прекршај из чл.330. ст.1. тач.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима за који му је утврђена новчана казна у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, и прекршај из чл. 331. ст.1. тач.80. у вези чл.268. ст.1. истог закона, за који му је утврђена новчана казна у износу од 15.000,00 (петнаестхиљада) динара, па је применом чл.42.ст.2.тач.2. Закона о прекршајима окривљени осуђен на плаћање јединствене новчане казне у износу од 115.000,00 (стопетнаестхиљада) динара. Окривљени је обавезан и на плаћање трошкова прекршајног поступка у износу од 1.000,00 (хиљаду) динара.

Поступајући по жалби окривљеног, као и по службеној дужности, сходно одредби чл.241 Закона о прекршајима, Виши прекршајни суд је испитао исту, побијану пресуду у делу у коме се жалбом побија, као и остале списе предмета, па налази да је жалба основана и да је учињена битна повреда одредбе прекршајног поступка, из чл.234 ст.1 тач.15 Закона о прекршајима, јер образложење одлуке о казни не садржи одлучне чињенице. У истом је само наведено да је одмеравање казне извршено сходно одредби чл.39 Закона о прекршајима и да је судија као олакшавајућу околност ценио коректно понашање окривљеног у току поступка, као и његово признање, а да отежавајућих околности није било, па је за сваки учињени прекршај утврдио минимално прописану новчану казну а применом чл.42 Закона о прекршајима окривљеног осудио на јединствену новчану казну.

Чланом 39. Закона о прекршајима одређене су околности које се морају ценити при одмеравању казне а од којих зависи врста и висина казне за извршени прекршај. Ценећи списе предмета у овој прекршајној ствари није могуће утврдити какве су материјалне и породичне прилике окривљеног, с обзиром да је у записник о саслушању окривљеног наведено његово занимање али не и да ли је у радном односу или није, имовно стање није утврђено, јер није наведено колике приходе има и од

чега се издржава. У делу записника о саслушању, под тач.7 „Породичне прилике (брачно стање, број деце-узраст)” наведено је само „да”, из чега није могуће ближе одредити породичне прилике окривљеног, јер није наведено да ли је ожењен, да ли има деце и колико, да ли су деца малолетна или пунолетна, односно да ли их окривљени издржава. У записник о извршеној контроли учесника у саобраћају-возила није наведено ко је власник mopеда којим је окривљени управљао наведеном приликом, што у овој прекршајној ствари може да буде од значаја, с обзиром на висину запрећених казни. Окривљени није оспорио учињене прекршаје, али у доказном поступку нису утврђене околности под којима су прекршаји учињени, односно због чега је окривљени управљао mopедом у саобраћају на путу без издате возачке дозволе оне категорије возила којом је управљао, као и због чега је управљао mopедом који није уписан у јединствени регистар возила, а што све чини основаним изјављену жалбу.

Одлука о казни је за окривљеног најважнији део пресуде и зато мора да буде образложена тако да буде оправдана са становишта друштва, јер је сврха кажњавања не само репресивно деловање казне већ и превентивно, а такође и са становишта самог окривљеног, да је управо тако изречена казна оправдана. Зато образложење одлуке о казни не може да буде само стереотипно преписивање чл.39 Закона о прекршајима, већ посебно треба истаћи околности под којима је прекршај учињен, да ли има олакшавајућих или отежавајућих околности, због чега су неке од њих олакшавајуће а друге отежавајуће, да ли је било последица и какве су последице настале чињењем прекршаја. Само таква примена чл.39 Закона о прекршајима и изречена казна уз такво образложење може бити адекватна учињеном прекршају, врсти и тежини, друштвеној опасности учињеног прекршаја, степену кривице окривљеног и околностима под којима је прекршај учињен.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 12200/12, од 08.06.2012. год.)

8.

Погрешна примена чл.218.ст.1.тач.3. Закона о прекршајима, код прекршаја из чл. 331.ст.1.тач.80. у вези чл. 268.ст.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда ослобођен је кривице окривљени И. М. за прекршај из чл.331. ст.1. тач.80. а у вези са чл.268. ст.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, док трошкови прекршајног поступка падају на терет суда који је донео пресуду.

Против ове пресуде благовремену и допуштену жалбу изјавио је подносилац захтева незадовољан ослобађајућом одлуком јер сматра да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, с обзиром да је окривљени потврдио да је управљао наведеним возилом, па у вези са тим предлажу да се првостепена пресуда преиначи и окривљени казни за учињени прекршај.

Поступајући по жалби подносиоца захтева и службеној дужности сходно чл.241. Закона о прекршајима, Виши прекршајни суд је нашао да је учињена битна повреда из чл.234. ст.1. тач.7. Закона о прекршајима па је донео одлуку да побијану пресуду укине, како би се у поновном поступку отклонила утврђена неправилност.

Напред наведена битна повреда огледа се у томе што је ослобађајућу одлуку првостепени суд донео погрешном применом чл.218. ст.1. тач.3. Закона о прекршајима наводећи да није доказано да је окривљени учинио прекршај из чл.331. ст.1. тач.80 у вези чл.268. ст.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима јер да би му се исти ставио на терет морао би да управља таквим средством које би се сматрало возилом по својој конструкцији, уређајима, склоповима и опреми и које би било намењено и оспособљено за кретање по путу јер исто у овој прекршајној ствари није било оспособљено за кретање по путу пошто му је мотор био потпуно неисправан и није се кретало снагом сопственог мотора.

Средство којим је окривљени управљао тако што је седео за воламом док је исто било вучено еластичним ужетом је и по конструкцији и по уређајима и по склоповима и опреми намењено за кретање по путу и по свему је путничко моторно возило. Чињеница да је било технички неисправно, јер је био неисправан мотор, а због чега није могло да се креће

самостално снагом сопственог мотора не значи да није возило. Према одредби чл.7.тач.67. Закона о прекршајима учесник у саобраћају је лице које на било који начин учествује у саобраћају, па је и окривљени седећи за воланом неисправног путничког возила, које није било уписано у јединствени регистар возила и које је било вучено од стране другог возила, у смислу ове законске одредбе, био учесник у саобраћају. Окривљени се брани да је возило било потпуно неисправно али са таквим возилом није смео да учествује у саобраћају на начин како је то чинио. Ако је исто возило на поправку морао је сходно одредби чл.269.ст.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима да прибави таблице за привремено означавање возила уз потврду о њиховом коришћењу у одређене сврхе. Према одредби чл.268. ст.1. истог закона у саобраћају на путу могу да учествују само моторна и прикључна возила за које је издата саобраћајна дозвола, регистарске таблице и регистрациона налепница, што није био случај са предметним возилом. У противном, под околностима супротним наведеним законским одредбама, возило мора да се шлепа, јер исто не може да буде учесник у саобраћају.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 15821/12, од 08.6.2012. год.)